

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie z wniosku S.J.

oskarżonego o czyn z art. 157 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 listopada 2025 r.,

wniosku o wyłączenie asesora sądowego Sądu Rejonowego w Staszowie J. K. od orzekania w sprawie o sygn. II K 36/25

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Staszowie.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 17 września 2025 r. S.J. wniósł o wyłączenie asesora sądowego Sądu Rejonowego w Staszowie X. Y. od orzekania w sprawie o sygn. II K 36/25.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 5 czerwca 2022 r., wydanym w sprawie C 204/21, Trybunał uznał, że Rzeczpospolita Polska naruszyła prawo Unii Europejskiej m.in. poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 26 §§ 2 i 4-6 oraz art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym

(dalej: „u.SN”) w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw; przekazując do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Na tej podstawie, zdaniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 karty praw podstawowych oraz na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zasady pierwszeństwa prawa Unii.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane orzeczenie, zgodnie z art. 91 ust. 2, w związku z art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego wyroku musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy pominięciu treści wskazanego przepisu sprawa, w której został złożony wniosek o wyłączenie sędziów nie należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, określonej w art. 26 § 1 u.SN.

Wobec powyższego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. wniosek należało przekazać według właściwości.

[r.g.]

